

ved en Afstemning paa Finansloven kan omstøde en Kontrakt, der er indgaaet mellem to Parter, hvoraf den ene i alt Fald ikke direkte kommer ind under Finansloven. Derimod kan jeg ikke negte, at hvis den Holdning, som den ærede Ordfører for Flertallet foreslaar Thinget at iagttage her, nemlig at slyde disse Kontrakter tilbage, og betragte dem som Rigsdagen uvedkommende, skulde kunne gjenføres og kunne gjøre sig gjældende ikke alene ved den foreliggende Leilighed, men ligeledes ad Aare, ved alle fremtidige Spørgsmaal om Belp, der foreses til Udførelsen af Kontrakterne, tror jeg, at Byerne, med hvilke Kontrakterne ere indgaaede, kunne sige, at under saadanne Forhold ere de ikke længere bundne. Hvorvidt dette er heldigt for Staten, er sin Sag, om det er forstandigt fra Statens Standpunkt, at de Kontrakter, som i og for sig ikke ere heldige for Byerne, faaledes falde bort, skal jeg henstille til de enkelte Medlemmer af Flertallet at overveie. At jeg, som Repræsentant for Odense ikke vil betragte det som en stor Ulykke, om en Kontrakt, den meget nødig har indgaaet, bliver hævet og uden Betydning for Byen, er en ganske anden Sag, men jeg staar ikke her for at varetage en enkelt Bys Interesse, og jeg maa ogsaa ved mine Afstemninger tage andre Hensyn, end om en enkelt Kommune prægraveres eller ikke. Det er ganske vist, at hvis man vil indføre Kaserneringsystemet, maa man helst anlægge disse fastbare Bygninger for Statens Regning. For Odense er der Spørgsmaal om 3—400,000 Rb. og for Aarhus vist lige saa Meget. Men det er et stort Spørgsmaal, om Rigsdagen nogeninde vil gaa ind paa at bevilge disse Belp; det er høist tvivlsomt. Jeg antager at Flertallet, naar det vil stemme imod Ministeren i dette Dieblit, er paa det Rene med sig selv om, at det vil anbefale Staten at gjøre de Offre, som deraf følge. Skulde imidlertid dette Endringsforslag blive vedtaget, tror jeg ikke, at det strax bliver af nogen direkte, umiddelbar Betydning for de Kontrakter, der ere indgaaede, men jeg føler mig overbevist om, at selv afsat fra Kontrakterne, vil man, naar man kommer til Hærløvens og Garnisonslovens Forhandling, finde, at de fleste Byer, der er Tale om, navnlig Odense, ere saa naturlige Garnisonssteder, at der ikke kan være Tale om at berøve dem Garnison; og i alt Fald vil jeg, idet jeg stemmer for det Forslag, som den ærede Minister har fremsat, gjøre det i fuld Fortrøstning paa den Kommunes Vegne, jeg repræsenterer, til den ærede Ministers fulde Loyalitet og i Haab om, at det skal lykkes ham at overbevise Flertallet i Folkethinget om, at de Kontrakter, han har afluttet, for Statskassens og Forsvarets Vedkommende ere fuldstændig forsvaellige og forstandige.

Jørgensen: Den Kommune, jeg har den Ære at repræsentere, eller som i alt Fald ligger

i den Bølgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, har jo været Gjenstand for megen Omtale her fra forskjellige Sider og ogsaa — det kan ikke negtes — paa meget forskellige Maader. Den ærede Krigsminister har jo tilkendt dens Bestyrelse Høifind, efter rigtigodt at have givet en meget fort Skilbring af den nuværende Tilstand, maasse noget for stærk og lidt farvet, og det ærede Medlem for Odense troede endogsaa paa den ærede Ministers Præmisses at kunne tale om Aarhus Kommunes onde Samvittighed. Jeg protesterer nu paa det Allerbestemteste imod Bepfølsen til her at tale om ond Samvittighed. Den ærede Ordfører har blandt Andet ment, at der var, jeg tror, han kaldte det Mangel paa Pligtupfyldelse og Noget, man skulde give Kommunen Tilhold om at gjøre anderledes og bedre. Disse forskjellige Udtalelser foranledige mig til et Dieblit at dvæle ved disse Forhold, og skal jeg altsaa tillade mig at omtale dem, saaledes som jeg, efter hvad der er mig bekendt, formaar at opfatte dem. Det er ikke saa længe siden, at Aarhus blev en større Garnisonsby; tidligere var den kun Kavallerigarnison, og først efter den sidste Krig er der henlagt Infanteri. Nu maa De vel erindre, mine Herrer! at i en By, som gaar meget stærkt frem, hvor der altid er megen Mangel paa Leiligheder, navnlig paa Smaaleiligheder, hvor der bygges meget, men dog ikke tilstrækkeligt, er det altid vanskeligt at skaffe Kvarterer, selv om man vil gjøre Dpoffrelser, hvad der virkelig er gjort i høi Grad. Derfor har man søgt temmelig tidlig at indkvartere Rekrutbataillonen i Kompagnikaserne, som vare leiede i eller udenfor Byen, og som oprindelig vare bestemte til andre Diemd. — Bygningerne havde tidligere været Pakhuse eller Fabriker eller Siggende. — Militæretaten modtog denne Foranstaltning med stor Paakjønelse. Det er først efter flere Aars Forløb, — thi Fordringerne stige jo mine, Herrer! navnlig efter at vi have faaet den nye Hærlø, og al Stillingsvæsen er affkasset — at man blev utilfreds med disse midlertidige Kaserne, hvilket vel ogsaa væsentlig foranlediges ved, at den sanitære Tilstand i dem maasse viste sig mindre tilfredsstillende; den omtalte Epidemii herstede, saa vidt jeg veed, kun i en gammel Kaserne, der i mange Aar har været brugt af Kavalleriet. De leiede Kvarterer skal jeg ikke videre omtale, thi jeg kjender naturligtvis ikke denne Detail; men jeg kan kun sige, at jeg tror, man maa indrømme, at Kommunen har anstrengt sig ogsaa i denne Retning, thi den har haft en Udgift paa 7—10,000 Rb. om Aaret ud over, hvad den modtager. Det er dog Noget, som de Herrer, der sidde her og have Del i den bevilgende Myndighed, ville vide, at det er for en Kommune ikke nogen ren Spøg at have en saadan aarlig Udgift paa sin Garnison. Det er et Moment, som De ogsaa maa tillægge nogen Vægt, det viser, at